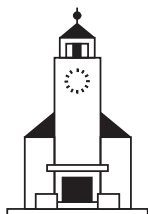

Dětské vánoční divadlo 2019

**FARNÍ SBOR
ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE
EVANGELICKÉ**

v Praze 6-Střešovicích

Náměstí Před Bateriemi 22, 162 00 Praha 6

EVANGELÍK 61

Ježíš zvolal:

„Jestliže kdo žízní,
ať přijde ke mně a pije!

Kdo věří ve mne,
proudy živé vody poplynou z jeho nitra.“

(J 7,37-38)

VÁNOCE ANEB TVÁŘÍ V TVÁŘ MESIÁŠI

Ježíš zvolal: „Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, „proudy živé vody poplynou z jeho nitra“ ... Když někteří ze zástupu slyšeli ta slova, říkali: „To je skutečně ten Prorok!“ Druzí prohlašovali: „Je to Mesiáš!“ Jiní namítali: „Což přijde Mesiáš z Galileje? Neříká Písmo, že Mesiáš vzejde z potomstva Davidova a z Betléma, odkud byl David?“ A tak došlo v zástupu kvůli němu k roztržce. (J 7,37–43)

Otázka, zda je Ježíš Mesiáš neboli Kristus, je zásadní. Pokud ano, pak jsou jeho slova, skutky, jeho cesta cestou života. A pokud Mesiáš není, můžeme si z něho něco vzít, ale něco třeba taky odmítnout; záleží na nás. A tak o tom, zda je Ježíš Mesiáš, jeho současníci debatují se značným zaujetím. Může nás na tom sporu překvapit, že nic nevědí o Ježíšově narození v Betlémě. Ale i kdyby věděli, přesvědčilo by je to?

Připadá mi, že problém je v něčem jiném. Vůbec v tom přístupu. Copak můžeme posuzovat Mesiášovu pravost? On naopak posoudí pravost naši – a naši nepravost.

Proč by nás měl Pán Bůh přesvědčovat o tom, že je, že to s námi a se světem myslí dobře a že ví, jak na to? Není spíše na nás, abychom my přesvědčili Pána Boha o tom, že jsme lidé, že chceme smysluplně žít, milovat jeho i svého bližního a že chceme hledat pokoj v pravdě a spravedlnosti?

Všechna evangelia píší, že Ježíš byl kamenem úrazu. Jablkem sváru. Podle Jana došlo kvůli Ježíši k roztržce. Můžeme se ptát: Jakýpak pokoj tenhle Mesiáš přináší, když působí svár? Jenže – není pravým zdrojem sporu ta potřeba každého z nás podle svého si určovat, co je pravda, a co není, a klást podmínky tomu, co je, a co není Boží, věčné, svaté? Mesiáše testovat ...

Nedávno jsem četl rozhovor s novinářkou Danielou Drtinovou. Na otázku „Jsou dnes hesla sametové revoluce – svoboda, demokracie, pravda, láska – vyprázdněna?“ odpověděla takto: „Vůbec nejsou vyprázdněna, ze své podstaty nemohou být. Ta slova za nic v nás nemohou. Obsah v nich – svoboda, pravda, láska – je pro mě věčný. Jen lidská mysl je nespolehlivá, proměnlivá, zapomíná, rychle se unaví, všechno posuzuje, na všechno má názor a vyprazdňuje. Svobodě, pravdě a lásce je to myslím celkem jedno. Až přijde čas a společnost se jim otevře, zase v nich zažehne potřebné ideály. ...“

Mesiáš stejně jako svoboda, pravda, láska nepodléhá našim názorům a našemu zpochybňování. Naopak, Ježíš nutí do sebe zahleděného člověka postavit se mu tváří v tvář. Oslovuje nás, vyzývá: „Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra.“ A v tom je obsažena otázka po naší pravosti, pravdivosti vůči sobě samým i našim bližním. Žízním? Toužím po pravdě, pokoji a bezpečí? Po živém Bohu, po životě? Chci tomu věřit? Chci žít se svými bližními v pokoji? Opravdu chci a hledám k tomu cestu, anebo si jen hájím svou pozici, svou nadřazenost, svou usazenost (chci svůj pokoj!), svou důležitost?

Jestliže kdo žízí?! Tohle je vánoční poselství: Jestliže opravdu chceš pokoj, tady je k němu cesta. Jestliže chceš věřit (Bohu a lidem), tady je cesta. Cesta, kterou před námi prostírá pozemský Ježíš, je cestou pokoje. Pokud touto cestou půjdeme, stanou se nám Vánoce skutečnými svátky pokoje. Amen.

Pane, na tebe čekáme. Nečekáme, že bude líp, nečekáme, že se lidé umoudří, nečekáme, že se nám dostane sluchu a uznání, nečekáme, že nás budou mít všichni rádi . . . Pane, na tebe čekáme. Na živého Boha . . . Dárce života, tvůrce společenství, obnovitele víry, zdroj lásky, zřídlo pravdy a pokoje. Pane Ježíši Kriste, přijď. Amen.

Pavel Pokorný

STARŠOVSTVU FARNÍHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V PRAZE 6-STŘEŠOVICÍCH

V Praze dne 20. listopadu 2020

Vážené staršovstvo,
my, níže podepsaní starší k dnešnímu dni **rezignujeme** na své členství ve správním orgánu sboru.

Pro naše rozhodnutí shledáváme závažné důvody, které ve stručnosti v tomto prohlášení sdělujeme.

Ve staršovstvu i v celém sboru již delší dobu zažíváme napětí spojené s usnesením o hledání nového faráře, které bylo přijato na řádné schůzi dne 4. 3. 2020. Napětí stále narůstá, zejména pak v souvislosti s dopisy a výzvami zasílanými některými členy sboru nejprve jednotlivým starším či celému staršovstvu, později široké skupině členů sboru včetně starších, naposledy pak v podobě „výzvy“ určené všem členům sboru, jejímž cílem má být zjištění, zda staršovstvo jednalo v souladu s vůlí sboru, či naopak svévolně. Přestože je zjevné, že staršovstvo postupovalo v souladu s předpisy naší církve, jsou některá jeho rozhodnutí, zvláště pak rozhodnutí výše zmíněná, opakovaně zpochybňována, a to žel i ze strany některých členů staršovstva.

Část staršovstva je dehonestována, je obviňována z nepřijatelné aktivity v době nouzového stavu, údajně se prý dopouští konspirace proti farářům sboru. Staršovstvu je vytýkáno, že nedostatečně komunikuje se sborem. Někteří členové sboru neváhají označit v negativních souvislostech konkrétní starší.

Připomínáme, že vše výše uvedené (a ještě mnohé další, v tomto prohlášení neuvedené) zaznívá v důsledku přijetí rozhodnutí o započítání náročného procesu hledání nového faráře, který by nastoupil na místo stávajícího faráře po skončení jeho mandátu (nikoliv tedy v jeho průběhu), a to po více než 20 letech jeho služby v našem sboru. V době přijetí zmíněného rozhodnutí bylo zřejmé, že od 1. 9. 2020 již ve sboru nebude dále působit sestra farářka Lenka Ridzoňová, tj. bylo zřejmé, že se staneme sborem, který bude mít místo dvou farářů pouze jednoho faráře, který je ve své práci omezován časově náročnou funkcí prvního náměstka synodního seniora naší církve. Současně platí, že tolik diskutované usnesení staršovstvo přijalo poté, co mu bratr farář sdělil, že přijme kandidaturu na funkci synodního seniora s počátkem mandátu od listopadu roku 2021, pokud získá nejméně dvě nominace ze seniorátů naší církve (zároveň však bratr farář trval na tom, aby toto jeho sdělení nebylo obsaženo ve Zprávě o životě sboru). Staršovstvo tedy při svém rozhodování vzalo v úvahu, že v dohledné době může být náš sbor bez faráře.

Jsme přesvědčeni, že od faráře sboru a zároveň předsedy staršovstva mělo zaznít zcela jasně a odmítavě stanovisko ke všem nařčením části starších i staršovstva jako celku. Jsme rovněž přesvědčeni o tom, že v případě výtek o nedostatečné komunikaci staršovstva se sborem se měl farář sboru přihlásit ke spoluzodpovědnosti za tento stav.

Opakovaně zažíváme účelové prosazování určité podoby zápisů ze schůzí staršovstva. Před několika dny si bratr farář dokonce vyžádal veřejnou omluvu dvou členů staršovstva v souvislosti s jejich údajně nevhodnou e-mailovou komunikací (jeden ze starších chtěl projasnit situaci a použil několik slov z diskuse při jednání staršovstva, která „nebyla schvá-

lena“, druhý ze starších se pak měl omluvit za formulaci v interní konverzaci mezi členy staršovstva).

Shora popsané skutečnosti již dále nemůžeme akceptovat. Nemůžeme v takové atmosféře plnit úkoly starších sboru.

Po celou dobu našeho mandátu jsme se snažili dělat to, co je dobré pro náš sbor. Tímto je motivováno i naše rozhodnutí. Máme naději, že naše rozhodnutí může přispět ke zklidnění.

Současně zdůrazňujeme, že jsme nepodlehli nátlaku dopisů, výzev či anket. I nadále, a ve shodě s řády naší církve, jsme přesvědčeni o tom, že rozhodování o personálních otázkách nemá být ve farním sboru z dobrých důvodů ovlivňováno výsledky plebiscitů. Přijaté usnesení staršovstva bylo dle našeho přesvědčení rozhodnutím odpovědným a pro sbor dobrým.

Žádáme, aby staršovstvo sboru naši rezignaci na nejbližší schůzi projednalo a přijalo. Pro síme, aby toto prohlášení bylo zveřejněno tak, aby se s ním mohli seznámit všichni členové sboru.

Patrik Pospíšil, Lukáš Kuboň, Monika Žárská, Petr Jankovský, Pavel Kepřta, Petr Ryšavý

MILÍ PŘÁTELÉ,

rozhodli jste se k radikálnímu kroku a ze staršovstva odešli, dokonce v hojnějším počtu. To se často nestává, většinu zbylých to muselo dost překvapit. A přinejmenším některé dost nemile, budete tam chybět; věříme, že chybět budete i některým z těch, kdo s vámi nesouhlasili, nesouhlas přece neznamená nepřátelství!

Kolik času jste tam strávili? Šest let není vůbec málo, a to někteří z vás u šesti let nezůstali, jsou tací, kdo mají za sebou trojnásobek, ne-li víc (!).

My zbylí budeme určitě rádi, když u vás dobré vzpomínky převáží, vzpomínky na ten dlouhý čas, kdy jsme semknuti myšlenkou potenciálně vzkvétajícího společenství vymýšleli co možná podnětná rozhodnutí. Semknuti jsme byli jistě i jinak – obyčejným kamarádstvím, vůlí svůj sbor nezklamat, potěšit jej. A navíc – za tím vším je přece souručenství ještě zásadnější, slovem Kristovým, to je nezpochybnitelné.

Milí přátelé a soupeřníci, bez ohledu na závěr bylo vaše působení po tu dlouhou dobu určitě cenné.

Udělalí jste pořádný kus práce! Odcházíte rozhořčení, s tím už se teď nedá dělat nic, ale věřme, že se to změní. Tak to přece nebude na věky, úkol nás všech je, aby se atmosféra, poměry mezi námi zlepšily, abychom sporné věci zdárně a ku prospěchu vyřešili.

My, co jsme ve staršovstvu zůstali, bychom se asi v pohledu na váš odchod neshodli, ale at už si myslíme to nebo ono, sluší se vám poděkovat, a to činíme rádi! A určitě vám přejeme všechno dobré.

*Jana Plíšková, Tomáš Fendrych, Alena Fendrychová, Anna Hánová, Pavel Kočnar,
David Kupilík, Radek Matulík, Romana Plíšková, Pavel Pokorný, Petr Posolda,
Jiří Schneider, Ada Vondrášková*

REZIGNAČNÍ DOPIS MARTINY HÁJKOVÉ

Milí starší,

po přečtení rezignačního dopisu šesti starších jsem si uvědomila, že budou povoláni do služby náhradníci, a tak jsem se i já rozhodla na místo náhradníka ve staršovstvu oficiálně rezignovat. To, že jsem na tuto pozici fakticky rezignovala již před půl rokem, jste si určitě všimli. Stáhla jsem se, neúčastním se online schůzí ani sborových besed. Není to ale proto, že by mi na sborovém životě nezáleželo. Ještě v létě jsem se sešla s Pavlem Pokorným, abych mu řekla svůj pohled na dění ve sboru a svůj názor k jeho řešení. Jen teď těžce nesu, co se ve sboru děje, a hlavně jakým způsobem se to děje. Na jaře jsem měla představu, že každý z nás má možnost svobodného náhledu na další život sboru po Lenčině odchodu. Někdo by považoval za optimální mít faráře dva jako dříve, někdo jen Pavla (i když třeba na částečný úvazek), někdo by chtěl povolat faráře nového. Myslím, že na svou představu o budoucnosti sboru má každý nepopiratelné právo. Nejsme přece fanoušci nějakého klubu! Co demokratičtějšího by mohlo být, než kdyby každá ze skupin svobodně přednesla na sborovém shromáždění své důvody a představy a podle hlasů většiny členů by život sboru šel dál? (Tedy pro některé i v kompromisním řešení). Asi to je z mé strany idealismus, ale nechci se jej vzdávat. Velkým překvapením proto pro mě bylo, když někteří členové sboru začali napadat ty druhé, protože mají jinou představu než oni. Objevily se výzvy, aby ten či onen ze staršovstva odstoupil a už nekandidoval, prohlášení, že ten či onen zase štěpí sbor a práci ve sboru ničí, informování členů sboru jen o výšečích skutečnosti, reakce plné ješitnosti, návodné ankety, prohlášení ve stylu: „Kdo není s námi, je proti nám...“ A nejhorší pro mě bylo, že se objevily výroky typu: „A uvědomte si, jak jste Pavlovi ublížili...“; „To přece nemůžete Pavlovi dělat...“ – tedy převedení problému života sboru jen na osobu Pavla Pokorného, na osobní vztahy s ním! A to jednoznačně odmítám! Nechci Vás zahlcovat podrobnostmi, rozebírat všechny události, jde mi o princip!

Zažila jsem velmi podobný rozkol ve sboru v Chotiněvsi a nechci už být těchto praktik účastna!

Chci se znovu těšit do kostela, chci věřit, že se posadím do lavice k bratrovi nebo sestře, kteří nebudou hodnotit, jestli jsem volila černé, nebo bílé, jak jsem odpovídala, nebo neodpovídala v anketě, jaká je moje forma a míra zbožnosti, jaké jsou mé představy o životě sboru. Sejdeme se tam přece kvůli něčemu většímu a důležitějšímu. Potřebuji vzhlížet na kazatelnu, kde se „voda jen nekáže“!

Pán Bůh ať je s námi!

Martina Hájková

„Každá tyranie jediné myšlenky (náзору) je vypovězením války svobodě lidského ducha.“
(Stefan Zweig: *Svědomí proti násilí*)

STARŠOVSTVO ČLENŮM STŘEŠOVICKÉHO SBORU

prosinec 2020

Milé sestry a milí bratři,

je nám líto, že právě v době, kdy se nemůžeme osobně setkávat, je v našem sboru nepokoj. Ztrácíme se v často nepřehledné mailové komunikaci i ve svých úsudcích a pocitech. Někteří se cítí ukřivděni a zahořklí. Toužíme po uklidnění a smíření a chtěli bychom k němu hledat cestu.

Uvědomujeme si, že jsme nedokázali včas a jasně vysvětlit, co vedlo staršovstvo k rozhodnutí hledat od září 2022 nového faráře sboru. Při vlastním rozhodování jednotlivé starší vedly rozdílné důvody. Na výročním sborovém shromáždění v březnu o tom mohla širší debata proběhnout, ale kvůli omezení shromažďování bylo už dvakrát odloženo. Ani sborová beseda v září bohužel nevedla k uklidnění situace.

Přiznáváme, že rostoucí napětí ve sboru i spory v rámci staršovstva jsme nebyli schopni řešit, což nakonec vedlo k rezignaci šesti presbyterů a dvou náhradníků. To, že jsme tomu nebyli schopni předejít, vnímáme my zbylí jako prohru. S rezignačním dopisem byl sbor seznámen jeho rozesláním. Důvody, které jsou v něm obsaženy, bere staršovstvo vážně a zabývá se jimi.

Obdrželi jsme několik dopisů od jednotlivých členů, z iniciativy několika členů sboru proběhla anketa, objevily se další výzvy. Diskuse probíhá hlavně prostřednictvím mailové korespondence; přispívá k vyjasňování názorů, ale ne vždy k hledání porozumění a společné cesty. Doufáme, že osobní rozhovory povedou k porozumění a zmírnění napětí.

Staršovstvo v tuto chvíli vidí jako hlavní úkol práci na smíru a přípravu volebního shromáždění. Vzhledem k odložené volbě staršovstva byla znovu otevřena možnost navrhnout kandidáty (viz mail z 16. 11. t.r.). Další kroky, týkající se budoucnosti našeho sboru a jeho faráře, ponecháváme nově zvolenému staršovstvu.

S přáním, abychom i s bolestmi našich vztahů dobu adventní prožili společně a otevření evangelium o přicházející milosti Boží

Vaše staršovstvo

V listopadu podali rezignaci presbyteri Petr Jankovský, Pavel Kepřta, Lukáš Kuboň, Patrik Pospíšil, Petr Ryšavý a Monika Žárská. Poté podali rezignaci ještě presbyteri Martina Hájková a Libuše Kohoutová. Bratr farář Pavel Pokorný rezignoval na funkci předsedy staršovstva. Staršovstvo nyní pracuje ve složení: Tomáš Fendrych jako kurátor a předseda staršovstva, Alena Fendrychová, Anna Hánová, Pavel Kočnar, David Kupilík, Radek Matulík, Romana Plischková, Jana Plíšková, Pavel Pokorný, Petr Posolda, Jiří Schneider a Ada Vondrášková.

O DARECH DUCHA SVATÉHO

Pan farář Jaroslav Vetter, člen našeho sboru, dlouhá léta u nás působil jako farář, pracoval také v kanceláři synodní rady a farářoval i v jiných sborech. I přes covid-19 jsme se sešli a povídali jsme si především o darech Ducha svatého.

Pane faráři, co je evangelický sbor?

Je to část lidu Kristova. Mohlo by se o tom mluvit doširoka, ale toto je to důležité.

Co znamená sbor pro vás?

Po návratu z vojny mě synodní rada přidělila do sboru, který ve skutečnosti ovládalo letniční hnutí, dnes bychom řekli charismatické. To jsem neznal. Na místě jsem je začal poznávat a zároveň studovat. Slovo charisma se teď užívá běžně, ale myslím, že si je vymyslel apoštol Pavel a užíval pro obdarování udílená Duchem svatým. Charis je česky milost. Bůh je k lidem milostivý. Aby se k potřebným, chudým, nemocným, ponižovaným, smutným, provinilým jeho milost dostala, obdarovává své služebníky charismaty, aby jim ji odevzdali. Kdo dostal charisma – říkáme, že je charismatik – není tím zvláště vyznamenán, není proto lepší než jiní, dokonalejší, Bohu milejší. Je uschopněn roznášet určitý druh Boží milosti. Charismata jsou různá, protože na různých místech jsou různé nedostatky, různé potřeby. Duch svatý dává lidem charismata pro místo, kde žijí, kde je pomoc potřebná. Jsi teď tady a tito lidé právě zde potřebují to a to. Apoštol Pavel o tom mluví, protože se dostává do sborů, kde se lidé svými charismaty vytahují, předvádějí, nepomáhají si. Tak to fungovalo také ve sboru, kam jsem přišel. Proto jsem nejdřív nevěděl, kudy kam.

Člověk o sobě ani nemusí vědět, že má charisma? Nemusí být tím, kdo to ví?

Vyrůstal jsem v církvi, kde se o charismatech nemluvilo, skoro nevědělo. Ale jsem přesvědčen, že v každém sboru, a snad každý, charisma má, jistě i v našem sboru. Duch svatý člověka obdaruje nějakou schopností, aby roznášel konkrétní projev milosti Boží. Aby tak pomáhal druhým. Nemusí si uvědomovat, že mu Bůh dal takovou schopnost.

Poznal jsem, že charismatik silně cítí, že je něco potřeba, i když to většina necítí, nechápe. V jiných věcech zase on nechápe a je schopen dělat i vylomeniny, být necitlivý. Ale je poslán, aby v tom jednom určitém tady pomáhal. Když přijdu do sboru a vidím takto obdarované a sloužící a pomáhající lidi, mám z toho radost. Z nich mám radost. Z toho, že se o nás Bůh takto stará. V našem sboru znám ty staré. Víím, jak a kdo z nich druhým krásně pomáhá. V jiném jsou tihle moji milí třeba i protivní, všichni máme své chyby. A jak sami nevíme o svých chybách a protivnostech, nevíme většinou ani o svých charismatech. Ale já o jejich charismatech víím, víím, jak jsou báječní, dobří, jak slouží a pomáhají. A tak jsou mi milé i jejich nedostatky, i to, jak si v něčem nerozumíme a jistě nikdy neporozumíme. Mám z nich radost.

Jak jste to viděl u nás ve Střešovicích?

Byl jsem ve Střešovicích konfirmován. Tohle všechno jsem nevěděl. Ale do našeho sboru chodilo pár lidí, kterých jsem si velmi vážil. Jednou jsem s nimi stál v kruhu u večeře Páně. Já kluk, říkal jsem si: „Teď se musím Bohu vyzpovídat, myslet na to, co jsem všechno provedl, na co nedobrého, špatného jsem myslel.“ Stál jsem u večeře Páně s těmi, kterých jsem si vážil,

a farář šel a rozdával jim – farář jen roznáší, to Kristus nás hostí – a tak jsem si uvědomil, že Kristus bere tyhle velikány a chytré a slušné a opravdové, a mně podává chleba a kalich přesně stejně jako jim!

To pro mě byla obrovská věc. Netušil jsem tehdy, že to tak je opravdu i se všemi, kteří tam nepřijdou. Že takový je Pán Bůh k lidem. Každý od něho má něco pro druhé. Dneska to vím. Když přijdu do kostela, když uvidím prvního v kostele, naplňuje mě radost.

Říkal jste mi, že úkol sboru je právě roznášet milost. Má sbor smysl jen tím, že je, svojí existencí?

Ano... Boží lid měl svůj význam i tehdy, když byl hodně špatný. Bylo na něm totiž vidět, že pán Bůh pomáhá a má rád i toho, na koho je našťvaný, koho trestá. Mnohokrát jsem slyšel proti církvi námitku: „Takoví lidé, takoví pokrytci, podívejte, co dělají zlého! A chodí do kostela.“

I to má smysl. Pán Bůh neškrťá ani neřáda. Ne, že by z něj měl radost a ne, že by to tak nechal. Říká se: „Boží mlýny melou pomalu, ale melou jistě,“ to platí. Ale zároveň je to obrovské pozvání a naděje pro ty, kteří si myslí, že pro ně už naděje není. Může být. Když s Ježíšem jsou vedle na kříži dva lotři, tak jednomu říká: „Ještě dnes budeš se mnou v ráji.“ Hříšník je přece svědkem Boží milosti.

Jaké máte zkušenosti s vedením sborů, s různými staršovstvy, které sbory spravují? Jaké je jejich postavení ve sborech?

Neznám současné církevní řády, které postavení staršovstva vymezují. Ale myslím, že jsem nezažil žádné staršovstvo, nejen ve Střešovicích, kde by si všichni rozuměli a všichni spolu souhlasili. Některým věcem prostě nerozumíme a jsou nám cizí. Tak je to i ve staršovstvech. Ale i v případech, kdy si presbyteri nerozuměli, přece si mohli uvědomit a přiznat: „Jsem tu presbyter a musím se spolehnout na ostatní. Oni musí mít možnost se spolehnout na mě, že já pro sbor budu dělat to nejlepší, co jsem schopen, co si dokážu myslet.“ Tedy se snažit i těm druhým porozumět, a když to nesvedu, prostě se spolehnout.

A moje konkrétní zkušenost: S kolegou jsme v církvi navrhli vybudovat dětský tábor. Nastoupil jsem do kanceláře synodní rady, abych vedl odbor pro děti, a tedy se postaral i o to vybudování. Jenomže jsem nastoupil až po tom, co sem vtrhly ruské tanky. A tehdy prosadit stavbu církevního tábora pro děti... Občas jsem měl dojem, že největší překážkou, proč se ještě nestaví, je synodní rada.

Proč byli lidé ze synodní rady proti?

Nikdo ze synodní rady mi nehodil klacek pod nohy, to ne. Ale za jeden provaz se mnou v tom snad nikdo netáhl. Někteří si možná mysleli, že to vybudujeme a bolševici to zatrhnou. Taky měli pravdu – zatrhli. Mohli tehdy zvažovat, že se do tábora pro děti budou dávat peníze, které potřebujeme na jiné věci. Atd...

Takže ty důvody byly vlastně rozumné?

Rozhodně byly rozumné. Někteří měli na starosti jiné věci, nesouhlasili se mnou, nerozuměli mi. Ale byl to můj úkol. Takže jsem jej měl dotáhnout do konce.

A staršovstvo?

Nedovedu si představit staršovstvo, kde by si všichni rozuměli, natož ve všem. Vždycky a všude si někdo myslí, že by se mohlo, mělo dělat něco jiného, než zamýšlí a chce druhé. Protože dneska vím o charismatech, vím, že se v takových případech člověk nemusí přidávat k akci, které nerozumí. Přitom bych se ale neodvážil tu věc zavrhnout. Vždyť jsem možná jen narazil na charisma, kterému nerozumím.

Pan farář Vetter vypráví dětem o svém dětství a mládí.

Řekl jste, že jste byl do kanceláře synodní rady pozván, bylo to tedy pozvání, povolání. Jak mám termínu povolání rozumět?

Cítím rozdíl mezi výrazy povolání a zaměstnání. Podle mého názoru není církev něco jako firma, v níž by měl farář právo na zaměstnání. Do služby ho povolává Bůh. Ale jestli ho povolal, a právě na to určité místo, to se zjistit nedá. Musíme se tedy spokojit s tím, že ho podle daných pravidel povolává církev.

Může se však přihodit, že farář má důvod, aby místo změnil, dokonce i kam by chtěl služebně přejít, může to samozřejmě oznámit. Ale podle mého by pak už měl asi počkat, až bude povolán.

Stejně je to i se staršovstvem? I tam je člen sboru povolán? To znamená, že je to velký závazek...

Mám dojem, že zvolený presbyter skládá slib. To je obřad a ten se odehrává před pánem Bohem. Pokud budeme mluvit o závazku, není to stejné jako závazek ve firmě, kde slíbím, že nebudu vynášet firemní tajemství. Presbyter odpovídá před Pánem Bohem, a možná přítom zazní i slova o povolání.

Proč jsou jednání staršovstva tajná? Bylo to i za vás?

Myslím, že ano. Jsou věci, o kterých se veřejně nemluví. O kterých mluvím jen s člověkem, kterého se to týká. Když se to dostane až do staršovstva, a někdy je to nutné, dál už by to dojit nemělo. Naproti tomu se staršovstvo usnáší o mnoha věcech, o kterých svá usnesení samozřejmě zveřejňuje.

Jak vnímáte roli faráře ve sboru? Má být taky psycholog? Pomáhat členům sboru řešit jejich život?

Psycholog... Když jsem začínal ve sboru jako vikář, měl jsem dojem, že musím lidem radit. Ale přišel jsem na to, že ne, nemusím. Jsou faráři, kteří mají nadání, že dovedou druhé vést.

Já se mnohdy vést nechávám a pak je to špatné. Ale rozhodně nechci manipulovat. Takže i když nesouhlasím, radši to neřeknu.

Pokud jde o roli faráře, zase se vracíme k charismatům. Žádný farář není stejný a každý bude mít jiné charisma. Pořád věřím, že Duch svatý dá takové charisma, které je na místě zapotřebí. Které může být možná i takové, že se to sboru nebo okolí nebude líbit.

Samozřejmě se vyjmenovává, co všechno má farář dělat. Být pastýř, kazatel, učitel atd. Ale jde o to, jaké má obdarování. Pochopitelně se musí vědomě snažit, aby se sbor ve všem řídil Biblií. Nemáme nic nad Bibli. Ke confirmaci jsme odříkávali, že Bible je měřítkem života i víry.

Některý farář je obrovský pastýř. Někdy je pastýř manipulátor. Vždy by se ale měl řídit Biblií. Znam faráře, kteří nastupovali do sborů a jiné sbory je pak zvali, když měli rozbitý kostel nebo když potřebovali opravit faru. Farář přišel a opravil stavbu, střechu. Když skončil, už nevěděl, co by tomu sboru dal. A zvali ho zase z jiných sborů, aby jim to tam spravil. Dovedl zedničit a všecko. Dovedl sehnat firmu i za bolševika. Role faráře? Charismata jsou různá.

Chápu to mimo jiné tak, že je asi normální, když to ve sborech skřípe, když to tam nefunguje úplně bezproblémově?

Samozřejmě. Když přijdu do Střešovic, tak mám radost z lidí kteří tam jsou, jeden vedle druhého. Mají problémy? Máme problémy? Ano. Vždyť jsme různí. A to je krásné, že přitom k sobě patříme.

Tak to je moc hezké zakončení. Pane faráři, děkuji vám za rozhovor.

Anna Fendrychová

DO STŘEŠOVIC BEZ OKOLKŮ

Věra Matějková chodí do našeho kostela asi deset let, to není zas tak strašně dlouho, ale kdo by ji neznal?! Kdo by neznal jejich řadu holčiček s trošku nevšedními jmény, kdo by si nevšiml Johančiných krásně kudrnatých vlásků... Věra sama má tři starší bratry, na početnou rodinu je tedy zvyklá.

Pochází z Prahy 8, z Bohnic, kam komunisti její rodiče vystěhovali z centra Prahy. Vystudovala na pražské VŠCHT bakalářsky potravinářskou chemii, čtvrtý a pátý ročník pak dokončila na zemědělské škole v Holandsku.

S Petrem Posoldou bydlí v Roztokách a mají právě ty čtyři dcery; devítiletou Johanku, sedmiletou Elu, pětiletou Rózu a roční Ninu.

Já vím, že s těmi jmény vašich holčiček jsou spojeny hlubší souvislosti, to by se mělo zveřejnit!

S Johankou to bylo tak – když jsem byla těhotná, Petr nakoupil víc knih od Hannah Arendtové, hodně to tehdy četl, a přitom zjistil, že ona byla původně Johana. Tak to nás „dostalo“. A pak už ten model vzorů zůstal – Ela je podle Elly Fitzgerald, ta je známá dost, Róza podle Rosy Parks, ta se v padesátých letech v Americe stala symbolem boje za práva černochů, a Nina má předlohu v Nině Simone, další černošské zpěvačce a taky bojovnici za občanská práva.

Ale kdo to celé vymyslel?

Petr tvrdí, že on, a já tvrdím, že já. Myslím, že to je dobré i pro ty naše holky, že je to může těšit.

Ty jsi z evangelické rodiny?

Ano, jsem. Děda Matějka byl farář, oba mí rodiče byli evangelíci. Když jsem byla já malá, chodili jsme do sboru v Kobylisích, bylo to nejbliž. Vydržela jsem tam tak do sedmnácti, pak už jsem ranní bohoslužby ignorovala a chodila jen večer k Martinu ve zdi. Pak to ustalo úplně, na vysoké škole jsem nechodila nikam, a až když jsem čekala Johanku, nějak jsem si

foto: Nikola Burkowská

uvědomila, že bych chtěla zase mít svůj sbor, kam bychom patřili. A protože jsme tenkrát s Petrem bydleli v Podbabě, mysleli jsme na Dejvice a Střešovice. Nejdřív jsem ale šli do Střešovic a moc se nám tam líbilo, milí lidé, děti, co trochu ruší a nikdo se nervózně neotáčí, tak jsme se rovnou rozhodli, že to je ono, ty Dejvice už jsme ani nezkoušeli.

A v Roztokách jste odkdy?

Až od loňska. A moc se nám tam líbí. Pár evangelických rodin jsme znali už napřed, teď už tam máme dokonce i „kostel“. Těší mě i místní politické myšlení, u nás pravidelně vyhrávají Piráti, to je fajn. Děti ale chodí dál do školy v Praze 6, ve škole Antonína Čermáka v Bubenči, to je bývalá „Interbrigáda“, jsme totiž moc spokojeni. Dokonce Johančina učitelka je Eva Votavová, která je občas vidět u nás ve Střešovicích.

A jak to tedy u vás teď vypadá s tím evangelickým sborem?

Roztoky jsou kazatelská stanice sboru v Libčicích. Bohoslužby jsou jednou za měsíc, někdy káže farář Tomáš Cejp z Libčic, někdy host. Sídíme v budově sdružení Roztoč kousek od náměstí, bohoslužby jsou v tanečním sále. Teď ale Roztoč bude působit i ve vile dole v Roztokách, v Tichém údolí, tak by bohoslužby byly tam a měly by být dvakrát měsíčně, uvažuje se o tom, zda bychom mohli mít dokonce svého kazatele. Už mezi námi proběhla malá anketa – jak bychom byli ochotni se toho dění účastnit – učit v nedělní škole, vařit kafe, a hlavně platit salár.

Vy byste pak tedy ze Střešovic odešli?

To si nemyslíme, aspoň zatím, ty naše vazby jsou hodně pevné. Ale na bohoslužby v Roztokách většinou jdeme, nějak bychom se podílet chtěli, možná by sem děti chodily na náboženství, já bych občas učila v neděle...

Nedávno mi prozradila Lenka Ridžoňová, že jsi natočila takový maličký film, a dokonce jsi dostala nějakou cenu. Jak se to stalo?

Já už pár let moderuju pro Člověka v tísní ve školách program Jeden svět. Jde o promítání krátkých lidskoprávních filmů dětem, v Člověku v tísní jsem k tomu dostala předem takovou „nalejvárnou“ – o čem s dětmi pak diskutovat. Moc mě to bavilo. A asi díky tomu se ke mně dostala výzva z dílny dokumentaristiky zvané My Street Films, která je nějak navázána na mezinárodní festival dokumentárních filmů v Jihlavě. A ta výzva zněla: „Dostaneme váš námět na plátno.“ Měla jsem napsat námět, a kdyby mě pak vybrali, mohla bych se účastnit workshopu, během něhož bych si já sama dotvořila svůj desetiminutový film.

A jaký námět sis vybrala?

Mě přitahovalo téma kamarádství s jinými ženami. Mám opravdu dost dobrých kamarádek, se kterými se dá hodně bytostně mluvit. A konkrétnější téma bylo, co tyhle paní zažily, když se vracely po rodičovské dovolené zpátky do práce. Sešlo se jim prý asi 70 námětů, vybrali z nich 30 a ten můj vybrali taky. Při tom workshopu jsme měli několik moc zajímavých seminářů, výborná byla konzultace se střihačem, byl to Šimon Špidla, ten mi moc pomohl. A taky byla moc užitečná setkání s těmi dalšími tvůrci, kde jsme si sdělovali svoje zkušenosti.

A to ocenění?

Můj film se jmenoval *Konec dovolené* a z těch nakonec asi 25 filmů dostal druhé místo. Mělo se to promítat na tom jihlavském festivalu, ale pak to bylo celé kvůli viru jen on-line.

Chceš s tím nějak pokračovat?

Musím říct, že mě to opravdu moc těšilo. Na FAMU nepůjdu, ale jako koníček je to senzační. S pár lidmi jsem se tam dost skamarádila a myslím, že bychom mohli něco dělat i spolu.

Jak jde ale tohle dohromady s tím, že máte čtyři děti, a hlavně roční holčičku?

No, je pravda, že film jsem v létě stříhala po nocích. Ale naštěstí máme teď od září chůvu. Mysleli jsme na ni už když byla malá Elinka, ale Helča tenkrát vůbec neměla čas, měla těch dětí moc. Až teď se nějak uvolnila. Chodí jednou týdně.

A jaká je?

Taková svobodomyslná, asi čtyřicetiletá, dělá i masáže a studuje ajurvédskou medicínu. A je to takový „pankáč do nepohody“, žádná „paní k dětem“. Má barevnou sukni, boty „Martensky“, líbí se mi. Ona se stará jen o Ninu, ten hlavní důvod je, že chci mít volný čas pro Rózu, která má v úterý odpoledne atletiku a já tam chci být opravdu jen s ní. Myslím si, že je dobré být s každým z dětí někdy opravdu sama.

Chodila jsi vlastně taky někdy do práce?

Po škole jsem rok pracovala v potravinářské technologii v Poříčí nad Sázavou, vyráběly se tam bonbóny a čokolády Mars; po roce jsem utekla, to prostředí bylo děsné, lidi tam v jednom kuse vzpomínali na komunisty, tesknili, jak si z Orionky domů nosili sladkosti a jak podváděli u píchaček, jak dostávali dárky od ROH...

No a pak jsem dva roky pracovala v kanceláři ve farmaceutické firmě, šlo o klinické studie americké firmy, která se specializovala na výzkum rakoviny.

Ty jsi ale říkala, že spolupracuješ s Člověkem v tísní, ne?

Ano. Kdysi jsem pro ně dělala dobrovolníka, chodila jsem v Karlíně doučovat děti ze sociálně slabších rodin. A než se narodila Nina, pracovala jsem necelý rok ve Středisku humanitární a rozvojové spolupráce Diakonie. Jako asistentka projektu, takže to byla taky jen práce v kanceláři.

V kostele jsem občas vídala tvoji maminku, jak to s ní teď vypadá?

Maminka skoro tři roky chodila do denního stacionáře gerontologického centra v Praze 8, to je opravdu výborná instituce, kde je ředitelka Iva Holmerová, patřící k zakladatelům České Alzheimerovské společnosti. No ale pak už jsme se museli uchýlit k nějaké závažnější změně, ona už nemohla být vůbec doma sama a my jsme nakonec díky Mirku Erdingerovi našli opravdu moc dobré státní zařízení v Mělníku. Mirek tam má dokonce dvakrát měsíčně bohoslužby. Maminku jsme tam přestěhovali letos v lednu. Já jsem měla strašně dlouho výtčky – jak vysvětlit dětem nebo Petrovým rodičům, že moje máma nedožije u nás doma? Ale je zajímavé, že si máma na domov se zvláštním režimem zvykla daleko dříve, než jsem čekala. Uvidíme, kdy si ji vzhledem ke covidové situaci budu moct vzít zase k sobě domů na návštěvu a kdy spolu půjdeme do kostela na bohoslužby.

Tak co na závěr? Tys napsala autorům ankety a staršovstvu závažný dopis, dle mého opravdu moc hezký a výstižný. Situaci u nás ve sboru tady probírat nedeme, ale zdá se mi správné zdůraznit aspoň tohle. Tedy aspoň za sebe.

Děkuju. Mně se zase líbil text Pavla Kočnara, který je myslím od října na webu evangelik.cz. Mrzí mě, že teď nemáme více příležitostí být jako sbor pospolu. Zrovna advent by tomu za normálních okolností přál. Já ale ráda skončím tím, proč jsme se tak jednoznačně tenkrát pro Střešovice rozhodli: Znalá jsem se s Petrou Nadrchalovou a ta mi napsala, že by bylo fajn, kdybychom tam začali chodit. Řekla mi o sobě, jak to bylo, když jim onemocněl Lukáš, jak je tenkrát lidi ze sboru strašně moc „podrželi“ a že to tam opravdu bere jako svoji druhou rodinu. To bylo moc hezké, mě to zasáhlo. Takže to rozhodlo.

KAMERA, KLAPKA, AMEN

V letošním roce se náš sbor musel vypořádat s nelehkými podmínkami. Omezení bohoslužeb se překlopilo do úplného zákazu a nezbylo nám než se chopit kamery a bohoslužby streamovat (živě vysílat na internetu) alespoň online.

Zprvu jsem si pochvaloval, že mohu sledovat bohoslužby s kávou na pohovce a nikoho neruší můj řvoucí syn. Po čase však člověku autentická atmosféra kostela, podávání rukou, zpěv a společné modlitby začínou chybět.

Jelikož však streamování bohoslužeb obnáší spoustu práce a na jednoho člověka toho je hodně, poprosil mě bratranec Tomáš, který si vzal vysílání od začátku na starost, abych ho zastoupil.

Rozložení stativu, upnutí kamery a připojení počítače s mixážním pultem byla celkem hračka, ale s vysílacím programem jsem se trápil. Text k písním se musí po jednotlivých slokách vložit do zvláštního souboru a předem v programu připravit. Při prvním vysílání se mi navíc z nepochopitelného důvodu otočil obraz o 90 stupňů, takže jsem narychlo během vysílání obraz a text zvlášť otáčel tak, aby si všichni sledující nevykroutili hlavu. Nakonec se to však podařilo zvládnout a vysílání proběhlo bez větších problémů. Ne tak jedno z podzimních vysílání, kdy se mi za půl hodiny vůbec nepodařilo zprovoznit kameru a vysílání bylo vhodné tak leda do rozhlasu.

Hlasitost je kapitola sama pro sebe. Mikrofony v kostele jsou odladěny na ozvučení, avšak při vysílání, při kázání je nutné hlasitost ručně přidávat a pak na ohlášky zase stahovat. Kytara pak potřebuje extra mikrofon, který je nutné připravit předem a hlasitost vyzkoušet.

Prestože jsem vše s většími či menšími potížemi nakonec zvládl, stejně se mi na podzim podařilo zapomenout kliknout na tlačítko GO LIVE (na Youtube), takže mi na počítači vše běželo, ale nic se nestreamovalo. Naštěstí jsem si toho všiml po cca pěti až sedmi minutách, takže další rozhlasovou bohoslužbu jsme neměli.

Musím každopádně říci, že streamování bohoslužeb je docela věda. Ale jsem moc rád, že jsem se na tom mohl podílet. Díky Tomášovi, Pavlovi, Lence, Patrikovi a dalším, kteří měli přítom starostí nejvíc.

Dej Bůh, ať se můžeme všichni sejít alespoň na vánoční svátky (i když zatím to vypadá spíš až na Velikonoce...).

Přeji vám všem příjemný advent! Jan Klečka

Jsem moc rád, že se můžu podílet na vysílání bohoslužeb online a s Honzou a Tomášem se vystřídat. Služba je to krásná, avšak pravidelná, takže vzájemná zastupitelnost se hodí, zvláště když má někdo z nás víkendové plány mimo Prahu.

Pro režii a odbavení živého vysílání používáme každý svoje vybavení, takže první krok je nainstalovat si potřebné aplikace a naučit se s nimi zacházet. Poté případně připravit podklady pro písňe, QR kód na sbírku, znělky atd... Na místě je třeba všechno propojit, podle návštěvnosti postavit stativ a zakomponovat obraz, aby pro diváky doma nezakryla něčí záda polovinu obrazu. Pak už stačí jen všechno ve správnou chvíli pouštět a hlídat zvuk.

Musím přiznat, že při vysílání se na samotné bohoslužby nestihnu moc soustředit a kázání si pouštím doma ze záznamu, kde se pak ale bičuju za všechny chyby ve vysílání, které mě nenapadly na místě.

Ondřej Gottwald

PŘEDSTAVUJEME

Jsem Knížkovi z Nebušic –
Eva, David a naši tři kluci: Josef (10),
David (5) a Eliáš (4).

S Davidem jsme se seznámili v Izraeli. Já jsem studovala judaistiku a David veřejnou a sociální politiku. Teď pracuje jako analytik u kriminální policie a já působím v Bílém kruhu bezpečí, který pomáhá obětem trestných činů a domácího násilí. S nadsázkou se dá říct, že když se někde stane trestný čin, David si vezme na starost pachatele a já oběť.

Před více než dvěma lety jsme hledali sbor, který bude pro naši rodinu bezpečným a laskavým místem. Říkali jsme si, že by bylo dobré, aby děti kromě rodiny a školy formovalo také prostředí evangelického sboru. A ve Střešovicích jsme našli, co jsme hledali. Vnímáme zde přijetí a velkou míru velkorysosti a děti, ty se tu cítí jako doma.

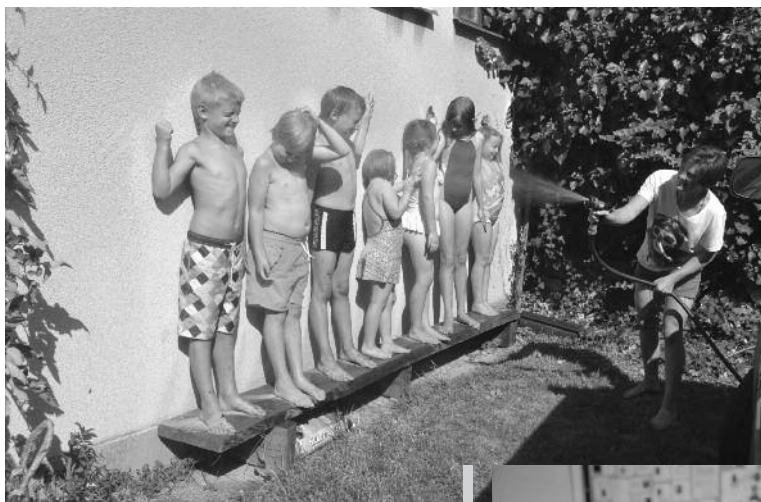
Eva Knížková

PRO VŠECHEN LID

Covidová doba se promítla nečekaným způsobem také do vězení. I vězeňské kaple jsou většinu času prázdné, společná setkání se konat nemohou, do kaplí se chodí zřídkka a jen po malých skupinkách z jednotlivých oddílů. O to víc času zbývá na návštěvy vězňů přímo v celách. Když se s touto situací potká advent, k nečekaným setkáním nastává zcela nepřipraveně ideální příležitost. Ve vinařické věznici, kde po více než pětiletém období opět jako duchovní působím, z toho teď čerpám plnými doušky. Procházet celou po cele je silný zážitek. Odsouzení muži na to nejsou zvyklí, vstup civilní osoby v nich vyvolává instinktivní pocit ohrožení, před neočekávanou „kontrolou“ se staví do pozoru nebo si uhlazují zvalené prostěradlo a s vystrašeným pohledem čekají, u koho se začne. Cítím se také nepatřičně a vlastní rozpaky překonávám úsměvem, přeji dobrý den a říkám – nebojte se, nepřišel jsem vás kontrolovat, chci vás jen pozdravit; je advent a blíží se Vánoce. Kdy jindy bychom se na sebe měli jen tak usmívat a přát si dobré věci než v těchto dnech? Klidně se zas posadte a kdo jste nestačili ani vstát, zůstaňte ležet. Přesto postupně všichni vstávají a já zažívám až nepatřičný projev přijetí. „Nebojte se,“ to přece slyšeli betlémští pastýři, když je uprostřed noci oslnilo světlo. Světlo není vždy a pro všechny poslem naděje. Tam, kde jsou lidé zvyklí na tmu, na skrytost, může světlo vyvolat pocit strachu z odhalení. Vystrašení pastýři pak ale zaslechli slova, která zněla přímo andělsky: „Zvěstuji vám velkou radost, která bude pro všechny lid.“ Pro všechny lid, tedy i pro vězně. A tak se i já snažím vězňům, kteří rozhodně jako pastýři nepůsobí, jsou spíš jako ztracené ovce bez pastýře, tuhle radost a naději zprostředkovat. Advent je pro všechny lid, je časem příchodu zachránce a vy jako ztracení a zbloudilí jste první na řadě. Na tvářích apatických mužů se objevují úsměvy, na rtech slova díky a opětovaných přání. Jestli je něco pro všechny lid, pak je to radostné poselství o přicházejícím Kristu. A jestli jsme stvořeni k obrazu Božímu, pak se v tomto čase obraz Boží zjevuje i tam, kde bychom jej nehledali, třeba ve tvářích vězňů.

Přífarský tábor v srpnu 2020

BOHOSLUŽBY VE VÁNOČNÍM TÝDNU

Počet osob, které mohou do kostela na bohoslužby přijít, se může měnit podle stávajících vládních nařízení. Sledujte, prosíme, aktuality na našich webových stránkách. Z důvodu omezení počtu přítomných je třeba se předem ohlásit. Zapisujte se do tabulky, kterou rozesílá bratr farář, nebo zatelefonujte přímo jemu.

24. prosince – Štědrý den; bohoslužby v 15 hodin

25. prosince – Boží hod vánoční; bohoslužby s vysluhováním večere Páně v 9:30

26. prosince – svátek Štěpána; bohoslužby s vysluhováním večere Páně v 9:30

Bohoslužby 25. a 26. prosince budou totožné. Neznepokojujte se proto, pokud budou bohoslužby 25. prosince již obsazeny, a přijďte 26. prosince.

DALŠÍ OZNÁMENÍ – POHÁDKA

Srdečně vás zveme na letošní vánoční představení, které se koná čtvrtou adventní nedělí odpoledne. Letos jsme neměli možnost nacvičit pohádku tak jako jindy, a ani nebudeme mít možnost zahrát ji v kostele před diváky. Připravujeme však představení, experiment, který chceme natočit, a v neděli 20. prosince v 17 hodin zpřístupnit na internetu. Snad se to vydaří! Odkaz na představení najdete na našich stránkách (bude možné si jej pak pustit i později).

SBOROVÝ PROGRAM

Informace o aktuálním dění v kostele sledujte na webových stránkách. Stále se nemůžeme scházet tak, jak jsme zvyklí a jak bychom chtěli, některá setkání se však uskutečňují online.

UPOZORNĚNÍ VŠEM, KTEŘÍ POUŽÍVAJÍ E-MAIL

Prosíme, rozlišujte, komu co chcete sdělit. Poštu určenou sboru (statutárním zástupcům, farářů, staršovstvu, celému sboru) posílejte na adresu: cce-stresovice@volny.cz. E-maily došlé na tuto adresu budou číst farář Pavel Pokorný, kurátor Tomáš Fendrych, případně také administrativní pracovnice Anna Fendrychová.

Pokud chcete oslovit faráře nebo kurátora osobně, použijte prosíme těchto adres:

Pavel Pokorný – pavel.pokorny@evangnet.cz

Tomáš Fendrych – tomasfendrych@seznam.cz

Děkujeme.

JAK A NA CO MŮŽETE PŘÍSPĚT

Do sbírek můžete přispívat při návštěvě kostela nebo také pomocí bankovního příkazu na naše účty.

Pro chrámovou sbírku slouží náš účet **2000275839/2010 (bez variabilního symbolu, do zprávy pro příjemce je možné napsat, že je to na sbírku k určitému datu).**

Pro další dary použijte také tento účet s příslušnými variabilními symboly (VS):

salár VS **684**

Jeronýmova jednota VS **911**

varhany (údržba, opravy) VS **682 007**

fond oprav VS **682 008**

sborová diakonie VS **682 011**

Sociální fond má účet č. **2500653381 / 2010**

Fond dostavby má účet č. **2600120515 / 2010**

Specifický symbol není nutný, napomáhá však identifikaci dárce – použijte své osobní číslo, pod kterým jste evidováni jako členové našeho sboru. Toto číslo najdete na titulní straně velkého Evangelíka na adrese vedle svého jména. Také vám je na požádání sdělí administrativní pracovnice Anna Fendrychová (tel: 775916168, e-mail: fendrychovaa@seznam.cz).

Salár je dobrovolný příspěvek člena církve; doporučená výše je 5 % celoročních čistých příjmů; doporučený způsob úhrady je měsíční (nebo čtvrtletní) trvalý příkaz z bankovního účtu.

Od roku 2015 je možné do chrámové sbírky přispívat také prostřednictvím kupónů. Každý člen sboru si je může nakoupit u pokladníků předem a pak jimi dle svého uvážení do chrámové sbírky přispívat místo finanční hotovosti. Jejich smyslem je umožnit členům sboru i u těchto prostředků odpočet z daní jako u saláru a darů věnovaných sboru nebo církvi.

Pro účely daňových odpisů vám rádi vystavíme potvrzení o darech. Jen si o ně, prosíme, požádejte včas. Nedokážeme je vystavit na počkání.

KONTAKTY

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Praze 6-Střešovicích

Náměstí Před Bateriemi 22, 162 00 Praha 6

Telefon faráře Pavla Pokorného 731 314 689

kurátora Tomáše Fendrycha 725 594 400

e-mail sboru: **cce-stresovice@volny.cz**

sborové stránky: **<http://evangelik.cz>**

Osobní setkání a úřední záležitosti po telefonické domluvě.